

„Du-te! Îmbrățișează Columna înfinirii cu palmele mâinilor deschise. Apoi, înălțându-ți ochii, privește-o - și vei cunoaște, astfel, într-adevăr, sinele cerului.”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 779
27 mai - 2 iunie 2026

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Când Țara însăși fosta dată pe post de „Cap a lui Moțoc”...

Cezar Adonis
Mihalache

Dar nu pentru a potoli mânia mulțimilor înfierbântate de dreptate... Pentru că mulțimile nu mai irump (nu a dreptate!), supuse, docile, cumințite fiind prin propriile alegeri... Și nu este nici consecința vreunei îndreptări social-politice... Doar un trofeu al guvernanților, trădătorilor, lotrilor ce ne-au condus și ne conduc... Și nu este nici bizar, nici paradigmă „de sistem”, fie ea și al unei, nu „țari eșuate” (nu dânsa, dintâi!), ci al unei națiuni devenite popor și aproape mulțime... Și care face mâlc... Fără a cere Europei același echilibru de arvunire a resurselor țărilor membre considerate bunuri de drept comun european... Și în numele căruia ne-a luat tot ce ne-a luat... Iar ce n-a luat ea, am dat noi... Și da, ar trebui să ne frământa „descoperirea” acestui nou „El Dorado” al Europei: Cipru... Căci, de ce oare nu face Bruxelles -ul țărăboi și față de politicile de independență energetic-comercială interpușe de ciprioți între ei și interesul comun al mării familii europene (în numele căruia, nouă, ni s-au „patrimonizat” resursele aproape ca într-o uzucapiune a lipsei noastre de reacție, de interes)? De ce nu amenință cu infringementuri sau aduceri în fața curții europene de justiție pentru această „neobrăzare” a Ciprului de a-și vinde gazele naturale către Egipt (ce, nu mai sunt resurse de drept comun european?) în afara UE, pentru a fi apoi importate în UE, și nu direct blocului comunitar? E drept, avem motivațiile tehnice... Dar chiar dacă ele ar reprezenta un obstacol de netrecut în livrarea directă a gazelor naturale cipriote către Europa, tot rămâne întrebarea: de ce Bruxelles -ul nu manifestă același drept „comunitar” de a dispune și asupra acelor gaze prin Bursa TTF de la Amsterdam (Olanda), ca unic hub comercial și punct de referință pentru prețurile gazelor naturale din Europa?... Într-adevăr, cel puțin la nivelul actualelor tehnologii, singura posibilitate ca aceste gaze să ajungă în sistemul european este reprezentată de trimiterea lor prin conducte din Cipru spre Egipt... Acolo unde există capacități de lichefiere care fac apoi posibil transportul prin nave maritime spre Europa (bătrânul continent neavând propriile sisteme de lichefiere, ci doar de regazeificare, adică de transformare a GNL -ului lichefiat, adus cu navele de transport din Egipt, în gaz ce poate fi pompat prin magistrale... Dar asta nu înseamnă că Bruxelles -ul nu ar fi trebuit să manifeste acel drept de „preemptivitate” (nici măcar de „a avea” cum a făcut cu resursele noastre) asupra acelor gazelor... În numele a ceea ce a aplicat

asupra noastră ori de câte ori a fost vorba de resurse naturale tot mai valoroase... Măcar pentru a le afișa pe bursa gazelor din Olanda, pentru a le stabili un preț și de a le exporta sub egida UE către Egipt (ca singura posibilitate tehnică de a putea beneficia apoi de ele pentru consumul comunitar)...

Cipru și-a jucat dară bine cartea energetică!... În propriul interes și nu al Europei!... Nu în interesul unei Uniuni Europene care a devenit, prin practica de a centraliza resursele existente în statele membre pentru a dispune de felul de repartizare și vindere a lor, aproape despotică... Iar atitudinea adoptată de către Bruxelles, prin neafișarea nici măcar a unei măști de nemulțumire și dezacord față de modul în care Cipru, ca membru al UE, și-a vândut gazele naturale (și numai cele din perimetrul marin „Afrodita” sunt estimate la același nivel cu gazele marine de la noi, din zona „Deep Nepun” – o sută de miliarde de metri cubi!) este cât se poate de mârșav... Pentru că Ciprul a descoperit acest zăcământ cu mulți ani după ce deja devenise membră a UE, iar demersurile pentru a le vinde au fost făcute de cel puțin zece ani încoace, astfel încât Bruxelles -ul nu poate spune că a fost luat prin surprindere... Nici măcar acum, când, printr-un consorțiu din Qatar, Cipru a semnat, nu pentru exportul gazelor către Egipt pentru a fi lichefiate în interesul UE (singura modalitate de transport apoi spre consumatorii din Europa), ci pentru achiziționarea acestora direct de către Egipt. Da, pentru a fi lichefiate în vederea exportului prin vapoare, dar nu ca export sub dreptul de proprietar al Ciprului (și, practic, cu drept de achizitor și impunere a direcției de repartizare ulterioară și a UE), ci sub exportul lor spre UE ca produs egiptean.

Și nu este nici măcar bizar... Ar fi fost dacă Bruxelles -ul nu ar fi avut chiar nici o posibilitate să pună presiune asupra Ciprului, ca membru al UE, pentru a-i impune listarea gazelor pe bursa europeană din Olanda... Este doar dovadă felului în care jucători își fac cărțile profitând de fiecare atuu... Iar Ciprul a marșat și pe seama limitelor tehnice ale posibilității de a trimite gazele, așa cum sunt exploatate, directe către Europa (de fapt, de a-i fi luate prin „uzucapiunea” manifestată de Bruxelles când vine vorba de resurse, cel puțin în cazul nostru!), acestea fiind transportate prin conducte submarine în Egipt pentru lichefiere (instalațiile fiind la nici o sută de kilometri distanță pe mare), dar a profitat și de disputele cu Turcia vizând perimetrele marine, știind că UE nu va avansa cu nici un proiect... Și nu neapărat unul extrem de costisitor, cum ar fi fost realizarea de conducte marine (proiect dificil din cauza distanței mari față de Europa dar și a

adâncimilor marine), ci de construcție, așa cum era firesc, într-un interes comun Cipru-UE, a unor instalații de lichefiere chiar pe coastele cipriote (pentru a se putea face livrarea acestora spre Europa prin vapoare, ca GNL – comprimat). Și, probabil, Bruxelles -ul se va spăla pe mâini, motivând că nu a avut datele reale ale dimensiunii rezervelor descoperite de Cipru... Și de aceea nu a avansat ideea construcției de instalații de comprimare a gazelor chiar în Cipru, costurile fiind mult prea mari față de dimensiune rezervelor estimate... Dar care, astăzi, o dată vândute Egiptului, apar la valoarea reală...

În realitate, însă, existența rezervelor marine de la noi, și ușurința (politică) de exploatare a acestora, au dat dimensiunea acestei neimplicări a Bruxelles -ului... Pentru că, tehnic, gazele românești nu trebuie lichefiate, nepunându-se problema transportului pe distanțe mari, practic, putând fi aduse la țarm exact sub forma în care vor fi extrase (și apoi repartizate în UE de... UE). Iar, politic, geopolitic!, supunerea, docilitatea și disponibilitatea vânzării a orice a guvernanților de la București (și a propriilor „conștiințe”, dar și a, vorba lui Talleyrand!, „propriilor mame”) au fost și sunt „atuuri” de neegalat în balanța oportunităților și a restricțiilor posibile (inclusiv, în cazul Ciprului, geopolitic, din cauza disensiunilor cu Turcia) a celor două „El Dorado” a gazelor naturale din Europa... Și nici nu mai trebuie să facem comparații între aceste „costuri” pentru a vedea cine este câștigătorul și cine marele perdant... Pentru că gazele noastre sunt deja amantate prin „bursa” ciocliilor de la Bruxelles (de origine din Europa, mai puțin de noi...), în vreme ce Cipru a câștigat deja prin vânzarea (înstrăinarea) zăcămintelor către Egipt (rămâne de văzut dacă peste, ori nu!, capul Bruxelles -ului)... Asta în timp ce noi, nu doar că nici măcar nu îndrăznim să impunem Europei bruxeleze dreptul nostru de a vinde gazele din Marea Neagră, și a păstra banii pentru nevoile țării, dar nici măcar nu negociem (pe propriile noastre resurse) cantitățile care să ne rămână de drept în țară, pentru combinatele de îngreșăminte (care se închid din cauza lipsei de resurse energetice), pentru consumul țării, pentru construcția de rețele și furnizarea de gaze, la prețul minim posibil, către ultimul cătun al țării! Pentru că noi suntem conduși doar de vânzători de țară... Și nu întotdeauna pentru că ne-au fost strecurați, insinuați ori impuși, ci pentru că noi am decis să-i ținem în acele locuri, oferind țării pe post de „Cap al lui Moțoc”, nu pe cel al guvernanților, ci pe acela al țării...

Nu am venit pe lume pentru a fi aprobați de cineva...

Zoe
Dantes

Este doar despre unii dintre noi! Cu siguranță mulți o să vă recunoașteți! Pentru voi! Ploaia e de vină! Există oameni care trăiesc toată viața cu sentimentul că s-au născut într-un loc care nu îi poate înțelege pe deplin. Lângă oameni de care se simt străini, uneori locuind în aceeași casă. Casă, dar nu „acasă”. Nu pentru că ar fi mai buni decât ceilalți. Nu pentru că ar avea nevoie să fie speciali. Pentru că simt lumea altfel, mai adânc, mai dureros, mai viu.

Sunt oamenii care văd dincolo de aparențe, care intuiesc adevărul înainte ca el să devină acceptabil, care simt răceala din spatele zâmbetelor și golul din spatele zgomotului. Oameni care pun întrebări incomode într-o lume obișnuită să trăiască din răspunsuri prefabricate.

Și poate tocmai de aceea ajung, de multe ori, singuri. Preferă să se izoleze din proprie voință. Pentru că lumea îi iubește pe cei care se potrivește în ea. Pe ei îi caută, pe ei îi aplaudă. Nu pe cei care o tulbură. Ar fi culmea să o facă, când piatra e mai ușor de aruncat. Iar oamenii care văd mai departe tulbură fără să vrea. Prezența lor devine o oglindă în care ceilalți își văd propriile limite, propriile frici, propriile compromisuri. Și puțini au curajul să suporte o astfel de oglindă. De aceea, sufletele vizionare sunt adesea etichetate drept prea sensibile, prea intense, prea diferite, „prea mult” pentru așa-zisa normalitate. Ca și cum profunzimea ar fi o vină într-o lume care premiază superficialul.

Există o oboseală pe care doar oamenii neînțeleși o cunosc. Oboseala de a explica mereu ce simt. De a fi interpretați greșit. De a fi

judecați după aparențe de oameni care nu le-au cunoscut niciodată furtunile interioare. Și, încet, mulți dintre ei învață să tacă. Nu pentru că nu mai au nimic de spus, doar pentru că au obosit să vorbească într-o lume care ascultă doar ceea ce îi confirmă propriul confort. Învață să poarte zâmbete peste răni, ironie peste dezamăgiri și liniște peste o mie de întrebări care îi macină pe dinăuntru. Dar poate că tocmai acești oameni țin lumea vie fără ca ei să știe. Oamenii care simt prea mult, care gândesc prea mult, care visează chiar și după ce viața i-a lovit de

nenumerate ori. Oamenii care continuă să creadă în frumusețe într-o lume care le oferă cinism. Care încă aleg adevărul, deși adevărul i-a costat relații, locuri, liniște și uneori chiar propria imagine. Ei sunt cei care construiesc, scriu, creează, schimbă, vindecă, inspiră. Chiar și atunci când nimeni nu îi aplaudă. Chiar și atunci când tot ce primesc în schimb este neînțelegerea.

Și poate că cea mai mare tragedie a acestor suflete este că sunt apreciate abia după ce se retrag. După ce obolesc. După ce lumina din ei începe să pâlpâie de atâta luptă dusă în singurătate. Lumea are talentul crud de a transforma în citate oamenii pe care nu i-a ascultat la timp. Dar adevărul este că unele suflete nu au venit pe lume ca să fie aprobate de mulțime.

Au venit ca să aprindă ceva în ceilalți. Chiar dacă, pentru asta, trebuie să ardă ele primele.

Ion Aurel
Pop

Citesc că unii anulatori ai culturii, „progresiști” și neomarxiști îl acuză pe Octavian Goga că ar fi fost „poet cerșetor”, care s-ar fi lamentat mereu în poezia sa pentru pretinsa asuprire a românilor transilvăneni sub dubla monarhie austro-ungară, unde ar fi fost Raiul pe pământ, adică „La Belle Époque”. Firește, poezia lui Goga nu are alura poeziei simboliste sau a celei din secolul al XXI-lea – dacă mai există o astfel de poezie autentică – dar nici nu se putea așa ceva. Nici poezia lui Victor Hugo nu a fost ca a lui Jacques Prévert, ci a fost în rând cu poezia romantică a secolului al XIX-lea.

La fel, poezia lui Goga este una a timpului și spațiului său, comparabilă, de exemplu, cu poezia lui Ady Endre, al cărui prieten foarte apropiat a și fost. Dar să spui că „lamentarea” lui Goga în poezie este falsă, fiindcă a fost falsă discriminarea românilor ardeleni înainte de 1918, reprezintă nu doar o blasfemie, ci o minciună sfruntată. Chiar dacă nu am ști deloc detalii istorice legate de această apăsare etnică și chiar dacă am examina doar scena politică austro-ungară din 1918 și din anii precedenți, ne-am lămuri repede de absurdul catalogărilor pomenite mai sus. În jurul anilor 1900, tot Imperiul Austro-Ungar fierbea din cauza luptei de emancipare a „minorităților” (în realitate, a popoarelor) care erau, de fapt, majoritatea. „Minoritățile”, adică cehii, slovacii, slovenii, croații, ucrainenii, sârbii, românii și alții, voiau să scape de „jug”, cum se spunea și se scria atunci. De aceea, la finele Primului Război Mondial, în anul 1918, toate aceste „minorități”, denumite, unele cu dispreț, „populații de periferie” sau „popoare fără istorie”, s-au revoltat și s-au emancipat. Atunci, imperiul cu picioare de lut, care a existat 51 de ani (1867-1918) s-a destrămat în câteva săptămâni și pe ruinele sale s-au format Cehia, Slovacia (devenite curând Cehoslovacia), Slovenia, Croația și s-au întregit România, Serbia (alăturată apoi, ca și alte foste provincii, Iugoslaviei), Polonia, Ucraina. Unele teritorii au fost apoi înghițite de colosul bolșevic (devenit ulterior Uniunea Sovietică),

iar centrele fostului imperiu (adică țările dominante) s-au metamorfozat în republicile Austria și Ungaria, reduse la granițele lor etnice. Să spunem că românii nu ar fi fost asupriți în Austro-Ungaria și că Octavian Goga s-a „lamentat” degeaba, dar cehii, slovacii, croații, slovenii și toți ceilalți s-au pornit „de nebuni” să se desprindă de vechii stăpâni și să facă state separate ori să se alăture celor existente?

La fel s-a spus și la destrămarea URSS, de către unii „patrioți” nostalgici după „imperiul roșu”, anume că „republicile” nu au fost recunoscătoare binelui făcut de Moscova. Care „bine”? Dacă ar fi fost bine, oare pleca vreun popor sau fragment de popor de sub scut? Dacă românilor (câteva milioane de oameni), cehilor, slovacilor, croaților, slovenilor, sârbilor, rutenilor, bosniacilor etc. le-ar fi fost bine în „Babilonul” austro-ungar, dacă Austro-Ungaria ar fi fost raiul pe pământ, se mai emancipa vreo țară, vreun popor, vreun om? Cum să duci prostia, ignoranța, tupeul, xenofobia, șovinismul până într-acolo încât să-i absolvi pe stăpâni și să-i acuzi pe supuși? Este clar că Austro-Ungaria a fost un eșec al istoriei și că, după circa cinci decenii de funcționare forțată, s-a frânt, s-a rupt, s-a coborât în neant. Absurdul vieții din această dublă monarhie este descris destul de bine și în literatură, dacă este să nu le dăm crezare istoricilor. Este destul să-i citim pe Franz Kafka, pe Jaroslav Hašek, pe Karel Čapek, pe Robert Musil și pe mulți alții ca să înțelegem complicatul sistem de asuprire a popoarelor și a multor comunități și structuri sociale pus la punct de monarhia habsburgică și de aparatul său. În literatura popoarelor și populațiilor supuse în imperiul cu aparență de mare civilizație sunt sute de opere care critică regimul. La noi, chiar și criticii propriului popor – românii nu aveau de ce să nu fie criticați, de alții ori de ei înșiși – cum este Emil Cioran, nu-și pot reprima respingerea față de regimul care avea câteodată alură de călău. Filosoful folosea expresia „jandarmul cu pană de cocoș”, ca imagine ironică și simbolică pentru autoritatea austro-ungară de dinainte de 1918. Acest jandarm maghiar devenise în memoria colectivă

Nu mai huliți!

românească din Transilvania semnul administrației ungare apăsătoare, al disciplinei autoritare, al supravegherii și intimidării satelor românești. Uneori, Cioran este nostalgic după ordinea lumii dispărute, mai ales în comparație cu lentoarea și neseriozitatea Balcanilor, dar se înfiorează mereu, ca în copilărie, la amintirea „jandarmului cu pană de cocoș”. Poezia lui Goga nu putea să nu evoce această lume nedreaptă în care a trebuit să-și trăiască poetul circa patru decenii din viață. Firește, cel plecat din Mărginimea Sibiului (ca și Cioran) a învățat foarte bine ungurește, s-a adaptat foarte bine la lumea aceea și s-a purtat mereu ca un cetățean fidel al statului în care trăia. Goga a fost, în același timp, un admirator al literaturii maghiare clasice și moderne.

A studiat încă din anii de liceu de la Sibiu și apoi ca student, la Universitatea din Budapesta, opera lui Petőfi Sándor și Madách Imre, și a fost un apropiat al lui Ady Endre. Madách Imre l-a atras pe Goga din tinerețe, primele încercări de traducere din „Tragedia omului” datând din anii de școală. Apariția „Tragediei omului” în volum, în traducerea lui Goga, s-a produs în 1934 și a fost primită ca „o strălucită creație poetică având aceeași valoare ca și originalul”.

George Călinescu a observat că traducerea lui Goga e făcută într-o românească ce se apropie de perfecțiunea și frumusețea limbii lui Eminescu: „E limba și chiar stilul lui Eminescu, potrivit vremii noastre și e tocmai interesant să se vadă un poet clasic care izbutește să fie plastic prin vorbe, pentru ureche, nu prin colorism”. Mult mai devreme, după debutul în volum, Titu Maiorescu notase: „Patriotismul a devenit unul din izvoarele poeziei lui Goga și-l inspiră în modul cel mai firesc. Dovada stă în aducerea și descrierea unor figuri obișnuite din viața poporului, care însă câștigă deodată – pe lângă valoarea și menirea lor normală – o însemnătate, am putea zice o iluminare și strălucire extraordinară, ce nu se poate explica decât din aprinderea luptei pentru apărarea patrimoniului național”.

În plan politic, Octavian Goga a fost partizanul democrației parlamentare, însă, după 1930, vederile sale se schimbă, simpa-

tizând cu fascismul italian și cu nazismul german. A fost unul dintre liderii mișcării extremiste românești, extremismul de dreapta sau de stânga dominând atunci în mai toate țările Europei, de la Moscova la Lisabona. Ceea ce spun nu este deloc o scuză, ci o constatare. Pentru „rezolvarea chestiunii evreiești”, adică pentru deposedarea de cetățenie a acelor evrei care intraseră fraudulos în țară, guvernul Goga-Cuza a dat legea din ianuarie 1938, pe care a studiat-o Alex. Mihai Stoenescu. Ce reiese de aici? Estimările Regelui erau că această măsură va afecta maxim câteva zeci de mii de evrei, dar până la urmă a fost vorba de peste 225 000. Aceștia, au primit certificate de identitate valabile pe un an, cu posibilitatea de prelungire. Erau considerați străini fără pașaport și supuși regimului juridic ca atare. Goga a justificat acest decret prin faptul că, între anii 1918 și 1924, în România s-ar fi infiltrat evrei din fostele imperii austro-ungar și rus. O parte dintre cei din fostul Imperiu Rus aduseseră multe dintre ideile bolșevice și aveau ca sarcină comunizarea României. Or, guvernele României interbelice, indiferent de orientare, luptaseră pentru combaterea extinderii comunismului rusec, ca să nu se repete și la noi ceea ce se petrecuse în Ungaria lui Bela Kun (inițial Cohen/Kohn, născut la Șimleul Silvaniei și venit în Ungaria de lângă Lenin, din Rusia sovietică) sau în Bavaria. Chiar dacă aceste explicații nu-l absolvă pe Goga de vina măsurilor antisemite, el nu a trimis pe nimeni în lagăre, nu a provocat pogromuri și nu a ordonat moartea niciunui evreu. A murit în 1938. Pe de altă parte, Octavian Goga a fost un mare luptător pentru unirea Transilvaniei cu România, pentru formarea statului național român unitar, statul care a fost validat (aproape întreg) de istorie, începând cu faimoasele 14 puncte wilsoniene și sfârșind cu toate tratatele internaționale de după 1920. Din cauza activității sale politice desfășurate în Austro-Ungaria și în România, guvernul maghiar de la Budapesta i-a intentat lui Goga – ca cetățean austro-ungar – mai multe procese și i-a aplicat multe pedepse, între care un proces de înaltă trădare, la finalul căruia a fost condamnat la

moarte în contumacie.

Octavian Goga are o creație literară care nu jignește pe nimeni și mai are o primă parte a vieții sale plină de idei și de idealuri democratice.

A trăit intens 57 de ani, dintre care doar ultimii, cei de după 1930 sunt tarați de extremism, de antisemitism. A fost un poet luptător (poeta vates) și creștin. Ars poetica a sa este exprimată devreme, în poezia „Rugăciune” (1905): „Rătăcitor, cu ochii tulburi,/ Cu trupul istovit de cale,/ Eu cad neputincios, stăpâne,/ În fața strălucirii tale./ În drum mi se desfac prăpăstii,/ Și-n negură sembracă zarea,/ Eu în genunchi spre tine caut:/ Părinte, orânduie-mi cărarea!”. „Părintele” i-a orânduit cărarea după voia lui și nu i-a făcut-o să fie întotdeauna dreaptă, netedă și lină. La finele vieții, presimțind moartea, poetul a scris: „Și cum, sub tâmpla mea fierbinte,/ O lume veche-mi reînvie,/ Nu câte-au fost îmi vin în minte./ Ci câte-ar fi putut să fie”. În această poezie, el însuși își vede viața ca „un joc de umbre și lumină”. Și pune umbrele înaintea luminii, ca și cum ar purta pe umeri greutatea lor strivitoare. Goga s-a căit și s-a condamnat singur. De aceea, noi nu mai avem cum și de ce să-l condamnăm. Cele multe și bune, care și „câte-ar fi putut să fie”, nu-i dau pace și le are clare în minte pentru că nun a apucat să le facă. Dar sunt multe dintre cele bune pe care le-a făcut. Și-atunci, dacă se știe din vechime că din orice om trebuie luată partea bună ca moștenire pentru viitorime, de ce să tulburăm lucrurile și lumea cu răzbunările noastre, cu răutățile noastre.

- continuare în pagina a 12 -
a -

România între „șobolaniadă” și dezastru...

Grigore
Stamate

Categoric, avea dreptate premierul interimar, când afirma că magazia cu averea Țării a fost năpădită de șobolanii puterii. Șobolani, care – împreună cu fiefurile lor de partid și cu sinecurile de toate categoriile – i-au golit mai toate rafturile. Deși, ca să fim drepiți, în toată această ecuație politică ar trebui observat și ce fel de hram au purtat magazinerii șefi. Adică, cei care – dincolo de orice variabile și necunoscute – aveau răspunderi anume în această privință.

Responsabilități încredințate de la cel mai înalt nivel de reprezentare, când li s-a încredințat soarta României. Precum și a hambarelor, în care era înghesuită – atât cât a mai rămas – bogăția poporului. După 1990, am sperat ca fiecare dintre cei care s-au perindat la guvernare să înțeleagă bine ce presupune, în primul rând, reforma economică, ca parametru esențial al oricărei dezvoltări. Respectiv, ce implică pilonul de bază care generează resursele și asigură stabilitatea materială și financiară a României. Acea siguranță, care să rezide constant într-un proces bine structurat și funcțional, pe termen îndelungat. Mult mai performant, în raport cu fiecare dintre perioadele anterioare. Însă, la peste trei decenii și jumătate de la acea răspântie din decembrie 1989, suntem nevoiți să recunoaștem că din puzderia de guverne care au funcționat între timp, foarte puține sunt cele care au venit în întâmpinarea nevoilor fundamentale ale majorității. Ca urmare, arareori, traiul românilor a înregistrat vreo îmbunătățire considerabilă. Iar, dacă ar fi să ne aplecăm asupra „performanțelor” fiecăruia dintre partidele ori alianțele aflate la guvernare, ne-am împiedica în fel de fel de indicatori, care – cu toată străduința unora de a le „cosmetiza” în propriul avantaj – vom observa cum, de la o etapă la alta, s-au îndepărtat atât de mult de interesul național încât, astăzi, chiar nu mai înțelegem pe cine reprezintă cei puși în fruntea statului nostru. Exemplele fiind atât de reale, palpabile și la îndemâna oricărui, ca să ne forțeze la cine știe ce demonstrații, peste ce ar putea suporta bunul simț. Totuși, pentru o mai recentă actualizare – în concurs cu măsurile drastice de taxe, impozite și tăieri aplicate prin „reforma lui Ilie Bolojan” – câteva dintre cifrele evidențiate în Raportul INS pentru trimestrul I (la 13 mai 2026) – deși atât de îngrijorătoare – merită toată

atenția. Astfel: „produsul intern brut a înregistrat o scădere cu 1,7 procente pe seria brută și cu 1,5 la sută pe seria ajustată sezonier, față de același trimestru din anul 2025”, în timp ce „producția industrială a scăzut, în primul trimestru din acest an, comparativ cu perioada similară din 2025, atât ca serie brută cu două procente, cât și ca serie ajustată în funcție de numărul de zile lucrătoare și de sezonabilitate cu 2,4 la sută” etc. Între timp, „inflația a crescut cu 0,73 la sută (indice armonizat IAPC) în aprilie 2026 față de martie 2026, încât rata anuală a inflației (IAPC) a ajuns la 10,7 la sută”. Rețineți: 10,7 la sută. Singura „creștere” a înregistrat-o datoria publică „variind în jurul valorii de 1.137 miliarde lei la nivelul primului trimestru din 2026 și depășind pragul de 60 la sută din PIB. Numai în luna aprilie 2026, Guvernul a avut de gestionat un vârf major de scadențe estimat la 8,5 miliarde de euro” Și, pentru a nu înșira toate celelalte „împliniri” și neîmpliniri care, potrivit analiștilor au avut ca efect împovărător scăderea îngrijorătoare a veniturilor populației, creșterea alarmantă a șomajului, reducerea drastică a consumului, diminuarea investițiilor și deprecierea monedei, ne rezumăm la concluzia economistului Andrei Rădulescu care punctează așa: „Per ansamblu, datele comunicate astăzi (în data de 13.05.2026, de INS – n.a.) confirmă faptul că economia României se confruntă cu o nouă recesiune, pentru prima oară din perioada pandemiei de coronavirus, din perspectiva analizei pe dinamică anuală”.

O situație, care demonstrează, fără nicio putință de tăgadă, de eschivare ori de aruncarea a răspunderii în sarcina înaintașilor, că fostul guvern Bolojan – cu rămășițele sale interimare – au scuturat și mai mult țara, aservind-o intereselor de clan și punând-o la dispoziția străinilor. A acelora, care atât au așteptat, ca să se înfrupte din punga PNRR-ului sau a SAFE-ului. În dauna românilor, care – dacă tot ne împrumutăm – așteptau un reviriment, cel puțin, în domeniile de destinație. O „șoboloniadă”, în toată regula. Culmea, care s-a vrut și să fie „acoperită” legal. În referire la afirmația despre „deranjul șobolanilor” – o metaforă, după cum încerca să ne asigure Ilie Bolojan – potrivit aceluiși protagonist, s-ar fi avut în vedere „risipa și devalorizarea bugetului public, ca situație și stare de fapte concrete”, peste care, personal „a încercat să facă lumină”. Câtă lumină însă, numai de presupus, în condițiile în care întinericul asupra ceea ce se ascunde în dosul aranja-

mentelor obscure și păguboase s-a așezat și mai intens. Și, pentru că nu vrem să întărâtăm și mai mult cuibul de viespi, care, realmente, se înfruptă și mai dihai din ce le-a mai rămas la îndemână, ne întărim susținerea cu ceea ce ne oferă și celălalt partener de guvernare – ca să evităm a zice de hoție – Sorin Grindeanu. Cel care ne asigură că adevăratele „șobolaniisme” sunt reprezentate de încercările de vânzare a unor companii precum Romgaz, CEC sau Portul Constanța. Față de care tranșează cu o surprinzătoare nonșalanță: „Asta, de fapt, înseamnă să furi cămara cu totul!”.

O concluzie, care ne îndreptățește să constatăm că, de fapt, ceea ce fostul premier încearcă să justifice printr-o simplă metaforă este mai mult decât orice figură de stil. În fapt, o veritabilă hoție. În dauna cui? Ca întotdeauna, a poporului, a majorității care privește uimită cum se scurg miliardele de euro – pentru care vom îndatora generațiile de după noi – în buzunare străine de tot ce ar însemna redresarea sau acea reformă economică atât de vehiculată. Dar, care rămâne un deziderat a cărui valoare – după cum se observă – se diminuează cu fiecare an în adaos. În rest, atâtea și-atâtea neverosimile perorații și imputări însoțite de replici pe măsură, care vin direct în întâmpinarea afirmațiilor potrivit cărora furtul din magazia (câmara, după alții) cu bunuri a România (atâtea câte au mai rămas) a atins apogeul și nu mai justifică, în niciun fel, aberațiile despre așa-zisă „reformă”. Pentru că, vrem ori nu vrem să acceptăm, niciodată o tendință către un mai bine, nu poate fi confundată cu o accedere înspre un mai rău.

Iată, tot atâtea considerente menite să ne justifice rezervele în privința potecilor bătătorite în afara drumului corect, pe care ar fi trebuit să înainteze societatea românească, în toată această perioadă. Răstimp, în care șobolanii infiltrați în cala navei cu nume, cu istorie și tradiții atât de frumoase, ne-au lăsat corabia la voia valurilor neprielnice interesului românesc. Iar, acum, când simt că vasul este pe cale să se scufunde ies la suprafață. Nu la lumină – cum se încearcă să ne fie indusă ideea – căci lumina este specifică doar purității. Calitate, ce nu are nicio tangență cu starea orbecăitoare a muridelor, care ies la acea suprafață aflată însă sub linia de plutire. Și, pe care, în termeni marinărești, o numim carenă. O altfel de carenă șubrezită de cariile unor dăunători de cea mai josnică speță animală: șobolanii. O șoboloniadă –

după cum înșiși împričinații o evidențiază – care perpetuează un dezastru, cum nu i-a fost dat României să înregistreze vreodată. Indiferent de care parte se basculează. De aici și temerea – de astă dată, pe deplin justificată – a mai marilor peste rozătoarele din avuția națională (da, din avuția națională; căci, în pofida oricăror dispoziții constituționale, s-a ajuns să se ronțăie până și din activele statului român, ca și din resursele-i naturale), de a prelua cârma unei corăbii aflată în deriva unei potențiale furtuni.

Așadar, luând aminte la „circul politic al zilei”, nu știu de ce, îmi vine să-i strâng mâna lui Ilie Bolojan pentru această – hai să-i zicem – reușită „metaforă”, a cărei profundă semnificație rezumă atât de nimerit tot ce întâmplă, în prezent, pe scena politico-economică a nefericitei României. Cu implicații sociale dintre cele mai grave. Dezastruoase – credem – care s-au cocoțat sus pe catargul României a avut bunele și mai puțin bunele sale, dar – după cum reiese din recente date furnizate de INS – ca și din cele resimțite nemijlocit de către majoritatea populației, în prezent, starea generală a Țării, a economiei sale, ca și a bunului trai, s-au deteriorat îngrijorător. Tot atâtea aspecte majore, care îndreptățesc afirmația unora dintre specialiștii de marcă ai României, potrivit căruia: „Guvernul Bolojan a fost îngrozitor. România alunecă spre o scădere dramatică a nivelului de trai, pentru cel puțin doi ani”. N-o spunem noi, o atestă, în mod calificat, profesorul universitar dr. Adrian Mitroi, expert cu recunoaștere în domeniul finanțelor comportamentale, de la Academia de Științe Economice din București (apud Sanda Marin, Aleph News, Business, 8 mai 2026). În privința unei viitoare guvernări nu se întrevide nicio schimbare esențială: aceeași Mărie, fără de nicio altă pălărie! Cu sau fără Bolojan, coalițiile – cu toate invecitivele aruncate reciproc – suntem siguri că se vor reface. Mai mult ca sigur, cu aceiași actori, care au dominat și până acum scena politică a Țării. Căci, așa precum câinii nu pleacă de la măcelărie, tot așa nu vor pleca nici șobolanii de la cașcaval. În rest, cu toate mofturile lor de fată mare, care și-a pierdut virginitatea între timp (în cazul de față, moralitatea și onestitatea), cu insignifiante corecții, fostele fiefuri își vor da mâna și se vor regrupa. Din cele mai simple motive: nicio formațiune nu preferă opoziția, în dauna avantajelor pe care ți le oferă puterea; niciun partid nu are garanția că va mai câștiga

electoral la nivelul scontat; niciun parlamentar nu agreează anticipat, în defavoarea poziției actuale, pe care nu sunt siguri că perspectiva le-o va mai asigura vreodată.

Încolo, palavre, angajamente și promisiuni minciinoase. Aceleași șobolaniisme, cu care se vor umple și-n viitor ecranele televizoarelor, mințile celor creduli și buzunarele manipulanților. În timp ce hoția, corupția, obediența, trădarea, mârșăvia și incapacitatea vor adânci încă multă vreme dezastrul în care se zbate Țara. Și din care, să sperăm, totuși, că vom ieși cât mai curând... Iată și opinia reputatului expert american James Carafano, directorul Centrului Douglas și Sarah Allison pentru Studii de Politică Externă și vicepreședinte al Institutului Kathryn și Shelby Cullom Davis pentru Studii Internaționale din cadrul Fundației Heritage în referire la ceea ce se întâmplă în România: „Țara dumneavoastră. are nevoie de prosperitate, de progres. Liderii trebuie să pună țara pe primul plan. Trebuie să fim realiști. Liderii trebuie să-și intensifice activitatea, să spună că lucrurile nu privesc poziția lor părtinitoare, ci doar contează ceea ce este mai bine pentru România” (interviu la Antena 3 în 12 mai 2026). Totodată, expertul vine și cu soluții, care poate pune capăt debandadei politice, precizând că ar fi „mare păcat să fie un Guvern de tehnocrați în România”, insistând asupra următoarelor: „Aveți nevoie de un Guvern cu o poziție proromânească (rețineți bine: proromânească). Trebuie, deci, să vă concentrați pe politici, și nu pe a alege o echipă sau alta, pentru că nu suntem la fotbal”. Da, cu toții credem că România, dincolo de orice proeuropenism ori prooccidentalism sau mai știu eu ce alte aspirații (pe care nu le respingem categoric, dacă au corespondent în vrerea majoritară) are nevoie de guvernanți care să-și iubească Țara și căreia să-i asigure propășirea. În primul rând, în favoarea poporului român, pe care trebuie să-l reprezinte cu cinste și onoare și căruia să-i recunoască valorile fundamentale, fără să permită cuiva să le întineze în vreun fel. Totul – așa cum ne îndemna și expertul american – de pe o poziție proromânească. Pentru aceasta însă este nevoie de înțelepciune, de inteligență, de competență, de cinste, de corectitudine, de empatie și de politici reale în folosul românilor. Înainte de toate și de orice.

Doamne, ocrotește-i pe români!

Când contractele militare scriu condițiile păcilor de mâine...

Cezar Adonis
Mihalache

În mod cert, dacă era vorba despre constructorii din China, s-ar fi anulat licitația... Probabil, și dacă erau din Turcia... Și nu neapărat pentru că ar „merge” la ei banii Europei pentru „înzestrarea” militară a statelor membre, dar nu prea dau para îndărătul... Dar Europa nu mai are nici o problemă când este vorba despre companii (deja, „consorții”) din Ucraina... Dimpotrivă! Și care câștigă licitațiile de construcții de autostrăzi din România pe bandă rulantă... Bani de lucrări (deh’, strategice!) care ar fi trebuit să constituie un balon de oxigen pentru firmele noastre... Pentru că este vorba de bani dați pentru industria militară... Inclusiv, pentru infrastructura rutieră, care se suprapune, ca regim de drumuri, tuneluri, poduri, viaducte, aproape pe de-a întregul (tot, strategic!), cu necesitățile de drumuri civile... Și da, luăm acești bani pentru a construi ceva pentru noi! Dar, și mai important, trebuie să fie prin noi! Nu să repetăm „greșelile” de la negocierile din „pnrr” -urile ce ne vor sufoca bugetele (prin restituiri, plăți, penalități, sancțiuni) pentru multe

generații de acum încolo... Dar chiar dacă este vorba despre un program destinat industriei și infrastructurii (militar-civile, iată!) a României, pentru care vom plăti înrobitor, și prin resurse, și prin alte cedări și acceptări, chiar dacă principalul câștigător al realizării unei autostrăzi cu regim de „dezvoltare strategică militară” ar trebui să fie „suis-generis” o firmă românească, nimeni nu comentează. Că nu e „political correctness”... Acum, pe sensibilitățile și, mai ales, temele de interes (politic, economic) ale Ucrainei... Că așa ne e firea; tăcuți, supuși, umili... Că noi singuri am pus ditamai covorul de umilință pe țambalul trădărilor care au dus la pierderea Insulei Șerpilor... Noi am dat uitării problema canalului Bistroe, a riscurilor de mediu, dar și economice, prin adâncirile abuzive făcute de ucrainieni, pentru a mări șenalul pentru nave cu pescaj tot mai mare... Să treacă de Gurile Dunării pe un canal fluvial transformat, nu în fluvial-maritim, ci de-a dreptul maritim... Totul pentru satisfacerea punctelor lor strategice, militare și economice (prezentate, evident, ca „probleme sensibile” – din cauza nefericirii lor cu războiul lor)... Și am dat și fabrici, și centre de

depozitare, de logistică, de vânzare din industria alimentară... Am predat infrastructuri feroviare și portuare... Or, mai trebuie să schimbăm și numele țării... Și cam asta a fost... Iar până atunci, să „rotim” cea de a cincea veșnică roată la coviltirul guvernărilor din România... Să-i scoatem pe maghiari, cu tot cu înjurăturile împotriva interesului românesc, și să punem acolo agenții de influență, nici măcar sub acoperire, deținători ai cetățeniei ucrainiene... În fond, deja, cu atâția apatrizi și venetici în funcțiile din stat, și nu doar în posturi-sinecuri „pe viață”, ci strategice în afectarea securității naționale, cu duble și chiar triple cetățenii, nici nu mai avem de ce să reacționăm dacă trece și un semidoct pe cetățenie ucraineană în zona de conducere a țării.. Că a fost atâta vreme în parlament și nu ne-am impacientat... Și nu atât noi,ăștia mai simpli în cunoașterea detaliilor de anti-lobby la adresa României, țară deșirată pe țintarul grupurilor de influență, ci serviciile secrete...

S t r u c t u r a antreprenorială a țării, pe partea național-autohtonă, se schimbă radical... Nu mai avem aproape nici un român

pe nicăieri... Iar dacă mai sunt, îi aleargă fiscul, anpc-ul, până se vor fi istovit de atâta luptă cu morile de vânt... Iar tristețea e și mai mare, pentru că, nu doar că morile de vânt scârție jalnic a dezinteres de țară, dar și „apele” (politice și de guvernare) curg doar în direcția boicotării interesului național... Vorba ministrului defunct în bunu-i simț, chiar și actoricesc, chiar și doar mimat: „Pentru că el e ungar”. Așa și laăștia! Pentru că unul a fost neamț, iar unul, pe acte chiar, ucrainean... („Fugiți, Vin rușii”, nu-i așa?!). Iar antreprenoriatul autohton este deznaționalizat, desfigurată în tot ceea ce (mai) este românesc (și trebuie, la ordin de străini, să piară!), ajunând a (ce)da fabricile de ulei, combinatele, centrele de depozitare și de logistică...

Și da!, România chiar poate rata alte mari oportunități din programul „Safe”... Va fi ajutat, dirijată, șantajată să o facă... Să piardă tot ce poate aduce bani europeni pentru o investiție dacă nu sunt alocați, încasați, de cine trebuie... Și nu doar noi! La noi se vede mai repede, că la câte petice avem, imediat sare în ochi când damele politicii își schimbă jartierele, de pe verde pe galben-albastru... Dar și alte țări europene ar putea fi „vălurite”

de acest dintâi program (un) „Safe”... Dacă nu vor accepta în programele lor naționale executorii contractați din Ucraina. Să ajungă banii „Safe” (șiăștia!) tot în fatidica, pentru destinul Europei, Ucraina... Căci, programele vor „curge”. Dar „ca lapte și miere” doar pentru Kiev... Ca datorii, sarcini, obligații, pentru țările contractoare... Altminteri, se va repeta acest „Safe” cât va fi nevoie... Că modelul există: de la anularea și reluarea alegerilor sub presiunea bruxeleză (bruxelez-ucrainizată, chiar!) până la obținerea rezultatului dorit... Așa și cu actualul „Safe”. Va avea părți anulate și regândite, până la nimerirea „loturilor” potrivite; cele ale acceptului guvernelor în „înțelegerea” rostului și principalului beneficiar și ai acestor bani! Cu un următor „Safe 2” care va începe chiar înainte de a se fi uscat cerneala pe contractele din primul... Pentru că, dacă tușul cernelilor de război se va fi zvântat pe paginile nepotrivite, armele nu vor tăcea... Iar de nu se va fi uscat, cel puțin nu pe „contractele” dictate de aceste războaie pentru false păci, armele vor „vorbi” pe mai departe...

- urmare din pagina a 3 - a

Se spune că Socrate a fost oprit într-o zi pe stradă de către un cunoscut: „ – Dragul meu, trebuie să îți spun ceva despre prietenul tău. Tocmai am auzit că ... – Stai așa, îl opri Socrate. Înainte de a-mi spune mai departe va trebui să treci un test. Este vorba despre filtrul celor trei site. Prima este sita adevărului. Ai verificat dacă ceea ce urmează să-mi spui este adevărat? – Păi, nu, a răspuns omul. Este ceva ceea ce am auzit astăzi și ... – Am înțeles. Deci nu știi dacă ceea ce urmează să îmi spui este adevărat sau nu. Acum vine cea de-a doua sită, a bunătății. Urmează să-mi istorisești un lucru bun despre prietenul acela? – Oh nu, este exact contrariul. – Deci, vrei să-mi spui un lucru rău despre prietenul meu și nici măcar nu știi sigur dacă este adevărat. Dar poate reușești să treci de a treia sită, cea a utilității. Ceea ce dorești să-mi spui despre prietenul meu îmi este de folos? – Nu, nu cred. – Deci, dacă vrei să îmi spui ceva care nu este nici adevărat, nici bun și nici folositor, la ce bun să-l mai spui?”. Prin urmare – de-acum 2 500 de ani, de la Socrate citire –, înainte de a spune sau face un lucru, este bine să ne gândim dacă lucrul acela este adevărat, bun și folositor. Eu adaug: chiar

adevărat să fie lucrul, dacă este rău și dăunător, la ce să mai insistăm? Măsurile discriminatorii aplicate de Octavian Goga unor oameni sunt adevărate, dar oare este bine și folositor să le tot scoatem în față? Românii, poate, nu cunosc acest rău imens și trebuie să-l știe. După ce-l știu ce trebuie să facă? Să-l înfiereze și interzică pe poet sau să nu mai facă niciodată greșelile comise de el?

Goga rămâne pentru români „poetul pătimirii noastre”. El vede „codrii verzi de brad”, „câmpurile de mătase”, dascălul și dascălița, pe „mama-n colțul șurii”, casa părintească în a cărei curte crește cucuta și de pe-ai cărei pereți îngălbeniți „se dezlipește-n pături varul”, vede fete și feciori la horă, vede „dragostea de două veri cu fata popii Nicolae”, vede patimi și nevoi, vede tot universul de odinioară, cu slujbele la împăratul, cu Laie Chiorul și Anița crâșmărița. Vede și momentul când satul a început să-i zică „dumneata”. Unora le pot părea „pășuniste” versurile de plângere a lui Goga, semne de frustrare a sentimentului de iobag ori de slugă. Aceste sentimente a fost real, dar cine oare l-a incumbat în mintea românului dacă nu orgoliosul stăpân maghiar, care, revenit călare în 1940 într-o parte a Transilvaniei a rostit față de români „Nics kegyelem!”

Nu mai huliți!

(„Fără cruțare!”)? E mai bine și mai uman ca supușii să fie exterminați până și în burta mamelor lor, cum sunau unele instrucțiuni ale propagandei lui foarte civilizatul Horthy Miklos, tot în 1940? Goga a exprimat mentalitate de țaran supus, iar Horthy mentalitate de jandarm cu pană de cocoș. Oare crede cineva că dacă sunt distruse statuile poetului – câteva zeci bune în toată țara – se va șterge imaginea lui din mințile românilor, se vor arde cărțile lui și i se vor uita poeziile? Revărsarea urii contra românilor și contra lui Goga poate să ajute la ceva? Văd că este lăudată Primăria din Iași pentru că a fi avut „sânge în instalație” prin îndepărtarea statuii lui Octavian Goga de pe Copou, statuie care ar trebui topită și făcut „ceva folositor din metal”; sunt îndemnați toți primarii din țară să dea statuile jos, să schimbe denumirile de instituții și străzi, „pe criterii de bun simț”, care ar lipsi din „societatea noastră de țărani sau descendenți din țărani și mocani” proști. Așa am ajuns: de la Octavian Goga la țărani și mocani, disprețuiți și condamnați! Pentru ce? Pentru că ei, țărani, au făcut țara asta numită România, în care, de bine-de rău, trăim și noi, epigonii de azi? Și asta mulțumită sacrificiului lor, inclusiv al lui Goga. Supărații pe România nu mai au de ce să-și reverse frustrările aici, în

Carpați, fiindcă acum sunt liberi să plece. Dar nu o fac, pentru că își pot exhiba veninul fără probleme, pe loc, inclusiv contra simbolurilor naționale. Avea dreptate Umberto Eco când vorbea despre „invazia imbecililor”: „Rețelele de socializare dau drept de cuvânt unor cohorte de imbecili care înainte vorbeau numai la bar, după un pahar de vin, fără a dăuna colectivității. Erau imediat puși sub tăcere, în timp ce acum au același drept la cuvânt ca și un premiat cu Nobel. Este invazia imbecililor. Televiziunea a promovat idiotul satului față de care spectatorul se simțea superior. Drama internetului este că l-a promovat pe idiotul satului ca purtător de adevăr”. Lumea citește ceea ce scriu dezaxații și nu știe (nu mai știe) să discearnă și crede că Octavian Goga a fost un căpcăun, că busturile lui mușcă sau străzile cu numele său înghit oameni. O mare gugumănie într-o societate democratică nu am mai văzut. „Ministerul Adevărului” al lui George Orwell va fi mic copil pe lângă ce vor unii să ne pregătească. Oare acesta să fie prețul libertății la care am visat sub comunism? Să cădem dintr-o dictatură în alta? În plus, cei care îl vor distrus pe Goga, cel demult mort, ar trebui să fie cineva, să fi făcut ceva în viață, să fi condus grupuri de oameni, să fi avut răspunderi, să fi fost

urmat de mase mari de oameni, cum a fost urmat poetul. Altminteri, pentru oamenii cu scaun la cap, este ca și cum ai merge cu musca la arat. Dacă Maiorescu și Călinescu l-au vorbit de bine pe Goga, putem noi să-l înfierăm? Dar cine au fost Maiorescu și Călinescu? Din păcate, există riscul ca noile generații adolescente, fără criterii de comparație, fără cunoștințe acumulate în propria minte, crescute cu ideea de „tabula rasa”, să nu mai știe mai nimic și să ia de bune astfel de idei nihiliste. Pun o altă întrebare simplă: Dacă îl înfierăm pe Octavian Goga, dacă îi pătam memoria, dacă îl facem călău, dacă îi topim statuile și îi interzicem numele, oare îi vor iubi mai mult românii pe evrei și vor condamna antisemitismul? Și alta: Dacă anulăm memoria, istoria și cultura, oare vom trăi mai bine? Crede cineva sincer asta? Oare binele se cultivă prin rău și iubirea prin ură? Dacă este așa, dacă sunt mulți care cred așa, atunci toată educația lumii se află în faliment. Închei cu o cugetare a lui Blaga, alt nedreptățit al sorții: „Există două realități a căror imensă zdrobitoare greutate nu o simțim, dar fără de care nu putem trăi: aerul și istoria”. Octavian Goga face parte din istoria noastră și a fost ca aerul pentru mulți români care au făcut România. Nu mai huliți